Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS DIREKTIV 93/16/EEG

av den 5 april 1993

om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis

(EGT L 165, 7.7.1993, s. 1)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**A1**	Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(anpassad genom rådets beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG)	L 1	1	1.1.1995

▼B

RÅDETS DIREKTIV 93/16/EEG

av den 5 april 1993

om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 49, 57.1, 57.2 första och andra meningen samt 66 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

i samarbete med Europaparlamentet ([1]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([2]), och

med beaktande av följande:

Rådets direktiv 75/362/EEG av den 16 juni 1975 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster ([3]) och direktiv 75/363/EEG av den 16 juni 1975 om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som läkare ([4]) har ändrats ett flertal gånger och i väsentliga delar. För att förtydliga och rationalisera bör därför de nämnda direktiven slås samman. Vid sammanslagningen av dessa direktiv till en enda text är det dessutom lämpligt att även låta rådets direktiv 86/457/EEG av den 15 september 1986 om särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare ([5]) ingå.

Enligt fördraget är all särbehandling som grundar sig på nationalitet när det gäller etablering och tillhandahållande av tjänster förbjuden fr.o.m. övergångsperiodens utgång. Principen om sådan behandling som grundar sig på nationalitet förekommer särskilt vid beviljande av de tillstånd som krävs för att vara verksam som läkare samt vid inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ.

Det förefaller ändå önskvärt att vissa bestämmelser införs för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster för läkare.

Enligt fördraget får medlemsstaterna inte bevilja någon form av stöd som skulle kunna snedvrida etableringsvillkoren.

I artikel 57.1 i fördraget föreskrivs att direktiv skall utfärdas för ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis. Syftet med detta direktiv är att erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som innebär rätt att påbörja och utöva verksamhet som läkare, samt motsvarande bevis för specialister.

När det gäller utbildning av specialister bör ett ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis genomföras, om dessabevis utan att utgöra ett villkor för att påbörja och utöva verksamhet som specialist berättigar läkaren att använda en specialisttitel.

Förändringar i medlemsstaternas lagstiftning har gjort det nödvändigt att genomföra vissa tekniska ändringar av hänsyn till bl.a. förändringar i benämningarna på utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för dessa yrken eller i benämningarna på vissa medicinska specialiteter,

([1]) EGT nr C 125, 18.5.1992, s. 170 och EGT nr C 72, 15.3.1993.
([2]) EGT nr C 98, 24.4.1992, s. 6.
([3]) EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 1. Direktivet är senast ändrat genom direktiv 90/658/EEG (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).
([4]) EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 14. Direktivet är senast ändrat genom direktiv 90/658/EEG (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).
([5]) EGT nr L 267, 19.9.1986, s. 26.

▼B

samt av hänsyn till att man i vissa medlemsstater har infört nya medicinska specialiteter eller har avskaffat tidigare specialiteter.

Bestämmelser bör antas, när det gäller förvärvade rättigheter, för ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare som utfärdats av medlemsstaterna för utbildning som påbörjades före genomförandet av detta direktiv.

Då ett direktiv om ömsesidigt erkännande av examensbevis inte nödvändigtvis innebär likvärdighet när det gäller den utbildning som dessa bevis avser, bör rätten att använda yrkestitlar på grundval av utbildningen endast vara tillåten på språket i läkarens ursprungsland eller senaste hemvistland.

För att underlätta tillämpningen av detta direktiv för de nationella myndigheterna får en medlemsstat föreskriva att den person som uppfyller utbildningsvillkoren enligt detta direktiv, samtidigt med de formella utbildningsbevisen skall förete ett intyg från de behöriga myndigheterna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet som visar att dessa bevis är de som avses i direktivet.

Detta direktiv påverkar inte bestämmelserna i lagar och andra författningar i medlemsstaterna, som förbjuder bolag eller firmor att utöva verksamhet som läkare eller ålägger dem vissa villkor för att utöva sådan verksamhet.

När det gäller tillhandahållande av tjänster utgör tveklöst det krav på inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ som är förknippat med utövandet av en stadigvarande verksamhet i den medlemsstat som är värdland ett hinder för den som vill tillfälligt tillhandahålla tjänsten i fråga i det landet. Detta krav bör därför upphävas. Under sådana förhållanden bör emellertid tillsyn garanteras över det yrkesansvar som faller inom dessa yrkesorganisationers eller organs verksamhetsområde. Därför bör det med tillämpning av artikel 62 i fördraget erbjudas en möjlighet att ålägga personen i fråga att till den behöriga myndigheten i värdlandet inkomma med särskilda uppgifter som hänför sig till tillhandahållandet av tjänster.

När det gäller kraven på god vandel och gott anseende bör skillnad göras mellan de krav som ställs för att påbörja verksamhet inom yrket och de krav som ställs för att få utöva yrket.

I syfte att uppnå ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister och för att jämställa samtliga yrkesutövare som är medborgare i medlemsstaterna med varandra, har viss samordning av utbildningsvillkoren för specialister visat sig vara nödvändig. Vissa minimikriterier bör fastställas för rätten att påbörja specialistutbildning, minimitiden för utbildningen, utbildningsformen och den plats där den skall genomföras samt den tillsyn som bör utövas över utbildningen. Dessa kriterier berör endast de specialiteter som är gemensamma för samtliga medlemsstater eller för två eller flera medlemsstater.

Den samordning som avses i detta direktiv utesluter inte samordning vid en senare tidpunkt.

Den tidpunkten har nu kommit då det är i stort sett allmänt erkänt att det finns behov av en särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare så att de bättre kan fullgöra sina uppgifter. Dessa uppgifter, som i hög grad beror på läkarens personliga kännedom om sina patienters miljö, består dels i att ge råd om sjukdomsförebyggande åtgärder och om åtgärder för att skydda patientens hälsa, dels i att ge lämplig behandling.

Detta behov av särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare har huvudsakligen uppstått som ett resultat av utvecklingen inom den medicinska vetenskapen, som lett till att klyftan mellan medicinsk forskning och utbildning å ena sidan och verksamhet som allmänpraktiserande läkare å andra sidan har vidgats så att det inte längre är möjligt att på ett tillfredsställande sätt undervisa om viktiga aspekter för den allmänpraktiserande läkaren inom ramen för den traditionella medicinska grundutbildningen i medlemsstaterna.

▼B

Förutom de direkta fördelarna för patienterna är det allmänt erkänt att en bättre anpassning av utbildningen till de allmänpraktiserande läkarnas speciella funktion skulle bidra till att förbättra hälso- och sjukvården, särskilt genom att verka för en mer selektiv konsultation av specialister, användning av laboratorier och andra högspecialiserade inrättningar och utrustningar.

En förbättrad utbildning för allmänpraktiserande läkare kommer att höja dessas status.

Även om denna utveckling förefaller vara oundviklig har den inte ägt rum i samma takt i de olika medlemsstaterna. Utan att forcera den pågående utvecklingen är det önskvärt att det sker en etappvis samordning av de olika utvecklingslinjerna för att garantera en lämplig utbildning för alla allmänpraktiserande läkare, som tillgodoser de speciella krav som ställs på dessa.

För att garantera att denna reform införs gradvis är det nödvändigt att det i varje medlemsstat i ett inledningsskede införs en särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare som uppfyller vissa minimikrav både vad gäller kvalitet och kvantitet och som kompletterar dengrundläggande minimiutbildning som läkare skall ha i enlighet med detta direktiv. Det är utan betydelse om denna utbildning för allmänpraktiserande läkare genomförs som del av den nationella medicinska grundutbildningen eller separat. I ett andra skede bör det dessutom fastställas att villkoret för att verka som allmänpraktiserande läkare inom ramen för ett socialförsäkringssystem skall vara att den särskilda utbildningen till allmänpraktiserande läkare är avslutad. Ytterligare förslag i syfte att slutföra reformen skall läggas fram vid en senare tidpunkt.

Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas rätt att själva utforma sina nationella socialförsäkringssystem och att bestämma vilken verksamhet som skall bedrivas inom ramen för dessa system.

Den samordning som införs genom detta direktiv av de minimikrav som ställs för utfärdande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för den särskilda utbildningen för allmänpraktiserande läkare ger medlemsstaterna möjlighet att ömsesidigt erkänna dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis.

I enlighet med detta direktiv får en medlemsstat som är värdland inte kräva att läkare, som har examensbevis som förvärvats i en annan medlemsstat och erkänts i enlighet med detta direktiv, skall genomgå kompletterande utbildning för att kunna arbeta som läkare inom ramen för värdlandets socialförsäkringssystem, även om det landet kräver sådan utbildning av innehavare av examensbevis för läkare som förvärvats inom dess eget territorium. Denna konsekvens av detta direktiv kan inte när det gäller verksamhet som allmänpraktiserande läkare inom ramen för ett socialförsäkringssystem undanröjas förrän den 1 januari 1995, då samtliga medlemsstater enligt detta direktiv i fortsättningen endast får tillåta läkare som genomgått särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare att utöva verksamhet som sådan läkare inom ramen för deras socialförsäkringssystem. Läkare som etablerat sig före denna tidpunkt i enlighet med detta direktiv skall ha rätt att fortsätta att utöva verksamhet som allmänpraktiserande läkare enligt värdlandets socialförsäkringssystem, även om de inte har genomgått särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare.

När det gäller den samordning av utbildningen som avses i detta direktiv, gör flertalet medlemsstater f.n. inte någon skillnad mellan utbildningen av läkare som utövar sin verksamhet som anställda och dem som är självständigt verksamma yrkesutövare. Regler om god vandel eller gott anseende, yrkesansvar eller användningen av titlar för de berörda yrkena tillämpas eller får tillämpas beroende på den enskilda medlemsstaten på såväl anställda som självständigt verksamma yrkesutövare. Ett villkor för rätten att utöva verksamhet som läkare är i alla medlemsstater innehav av utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för läkare. Denna verksamhet utövas såväl av anställda som självständigt verksamma yrkesutövare eller av samma personer omväxlande som anställd eller som självständigt verksam yrkesutövare under deras yrkeskarriär. För att i möjligaste mån uppmuntra dessa yrkesutö-

▼B

vares fria rörlighet inom gemenskapen förefaller det vara nödvändigt att utvidga detta direktiv till att även omfatta anställda läkare.

Detta direktiv får inte påverka medlemsstaternas förpliktelser vad gäller de tidsfrister för genomförande som fastställs i bilaga 3 del B.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

RÄCKVIDD

Artikel 1

Detta direktiv skall tillämpas på verksamhet som bedrivs av självständigt yrkesverksamma eller anställda läkare som är medborgare i någon av medlemsstaterna.

AVDELNING II

ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE AV UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR LÄKARE

KAPITEL I

UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR LÄKARE

Artikel 2

Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 23 och som finns uppräknade i artikel 3 genom att ge dessa bevis — när det gäller rätten att påbörja och utöva verksamhet som läkare — samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.

Artikel 3

De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 2 är följande:

a) i Belgien:

”Diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements — Wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde” (lagstadgat examensbevis som doktor i medicin, kirurgi och obstetrik) som utfärdas av medicinska universitetsfakulteter, centrala examensnämnden eller Statens examensnämnd för universitetsundervisningen.

b) i Danmark:

”Bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen” (lagstadgat examensbevis som doktor i medicin) som utfärdas av medicinsk universitetsfakultet samt *”dokumentation for gennemført praktisk uddannelse”* (intyg över praktisk utbildning) som utfärdas av den behöriga hälsovårdsmyndigheten.

c) i Tyskland:

1. *”Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung”* (statligt examensbevis för läkare) som utfärdas av de behöriga myndigheterna samt *”Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent”* (intyg över avslutad praktikperiod som biträdande läkare) i den mån tysk lagstiftning fortfarande kräver en sådan period som komplettering till läkarutbildningen.

2. *”Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung”* (statligt examensbevis för läkare) som utfärdats av de behöriga myndigheterna efter den 30 juni 1988 och det intyg som bekräftar verksamhet som läkare under praktikperiod (*”Arzt im Praktikum”*).

▼B

d) i Grekland:

”πτυχίο ιατρικής” (examensbevis i medicin) som utfärdas av

— medicinska fakulteten vid ett universitet eller

— hälsofakulteten, institutionen för medicin, vid ett universitet,

e) i Spanien:

”Título de Licenciado en Medicina y Cirugía” (examensbevis för läkare i medicin och kirurgi) som utfärdas av ministeriet för utbildning och vetenskap eller av en universitetsrektor,

f) i Frankrike:

1. *”diplôme d’État de docteur en médecine”* (statligt examensbevis som doktor i medicin) som utfärdas av medicinska universitetsfakulteter, fakulteter gemensamma för medicin och farmaci eller av universiteten,

2. *”diplôme d’université de docteur en médecine”* (examensbevis som doktor i medicin utfärdat av universitet), i den mån detta utbildningsbevis erkänner samma utbildningsplan som den som fastställts för statligt examensbevis för läkare,

g) i Irland:

ett grundläggande kompetensbevis som i Irland utfärdas efter examen som avläggs inför en behörig examensnämnd samt ett praktikintyg som utfärdas av samma examensnämnd och som medför rätt att registrera sig som *”fully registered medical practitioner”*,

h) i Italien:

”diploma di laurea in medicina e chirurgia” (utbildningsbevis i medicin och kirurgi) som utfärdas av ett universitet tillsammans med ett *”diploma di abilitazione all’esercizio della medicina e chirurgia”* (utbildningsbevis som medför rätt att utöva verksamhet inom medicin och kirurgi) som utfärdas av den statliga examensnämnden,

i) i Luxemburg:

”diplôme d’État de docteur en médecine, chirurgie et accouchements” (statligt examensbevis som doktor i medicin, kirurgi och obstetrik) som utfärdas av den statliga examensnämnden och bestyrks av utbildningsministern samt *”certificat de stage”* (intyg om praktiktjänstgöring) som bestyrks av hälsovårdsministern,

j) i Nederländerna:

”universitair getuigschrift van arts” (examensbevis för läkare från ett universitet),

k) i Portugal:

”carta de curso de licenciatura em medicina” (utbildningsbevis för genomgångna studier i medicin) som utfärdas av ett universitet samt *”Diploma comprovativo da concluso do internato geral”* (utbildningsbevis för genomgången allmän klinisk tjänstgöring) som utfärdas av hälsoministeriets behöriga myndigheter,

l) i Storbritannien:

”certificate of primary qualification”, ett grundläggande kompetensbevis som i Storbritannien utfärdas efter examen som avläggs inför en behörig examensnämnd samt ett intyg över genomgången praktik som utfärdas av samma examensnämnd och som medför rätt att registrera sig som legitimerad praktiserande läkare,

▼A1

m) i Österrike:

”Doktor der gesamten Heilkunde” (examensbevis som läkare) som utfärdas av en medicinsk universitetsfakultet samt ”Diplom über die spezifische Ausbildung in der Allgemeinmedizin” (bevis om specialistutbildning i allmänmedicin) eller ”Facharztdiplom” (examensbevis som specialistläkare) som utfärdas av en behörig myndighet,

▼A1

n) i Finland:

”Todistus lääketieteen lisensiaatin tutkinnosta — bevis om medicine licentiat examen” (utbildningsbevis som medicine licentiat) som utfärdas av en medicinsk universitetsfakultet samt ett utbildningsbevis om praktisk utbildning som utfärdas av de behöriga hälso- och sjukvårdsmyndigheterna,

o) i Sverige:

”Läkarexamen” ett examensbevis som utfärdas av en medicinsk universitetsfakultet samt ett intyg om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen.

▼B

KAPITEL II

UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR SPECIALISTER SOM ÄR GEMENSAMMA FÖR SAMTLIGA MEDLEMSSTATER

Artikel 4

Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av andra medlemsstater i enlighet med artikel 24, 25, 26 och 29 och som finns uppräknade i artikel 5 genom att ge dessa bevis samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.

Artikel 5

1. De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 4 skall ha utfärdats av de behöriga myndigheter eller organ som finns uppräknade i punkt 2 och motsvara de slag av specialistkompetens som erkänns i de olika medlemsstaterna och som finns uppräknade i punkt 3.

2. De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdas av de behöriga myndigheter och organ som avses i punkt 1 är följande:

i Belgien:

”titre d’agrégation en qualité de médecin spécialiste*erkenningstitel van geneersheer specialist”* (kompetensbevis för specialister) som utfärdas av den minister som är ansvarig för folkhälsan,

i Danmark:

”bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge” (intyg rörande specialisttiteln) som utfärdas av den behöriga hälsovårdsmyndigheten,

i Tyskland:

”fachärztliche Anerkennung” (intyg som specialist) utfärdat av *”Landesärztekammer”* (läkarföreningen i delstaten i fråga),

i Grekland:

”Τίτλος Ιατρικής Ειδικότητας” (intyg som specialist) som utfärdas av *”Νομαρχίες”* (länsstyrelserna),

i Spanien:

”título de Especialista” (behörighet som specialist) som utfärdas av ministeriet för utbildning och vetenskap,

i Frankrike:

— *”certificat d’études spéciales de médecine”* (intyg om specialiststudier i medicin) som utfärdas av medicinsk universitetsfakultet, universitetsfakulteter gemensamma för medicin och farmaci eller av universitet,

— intyg som legitimerad specialist som utfärdas av *”Ordre des médecins”*,

— *”certificat d’études spéciales de médecine”* (intyg om specialiststudier i medicin) som utfärdas av medicinsk universitetsfakultet, universitetsfakulteter gemensamma för medicin och farmaci eller

▼B

likvärdiga intyg utfärdade i enlighet med en förordning från utbildningsministern,

— *”diplome d’études spécialisées de médecine délivré par les universités”* (utbildningsbevis om specialiststudier i medicin som utfärdas av ett universitet),

i Irland:

”Certificate of specialist doctor” (intyg som specialist) som utfärdas av den behöriga myndighet som erkänts för detta ändamål av hälsovårdsministern,

i Italien:

”diploma di medico specialista, rilasciati dal rettore di una università” (utbildningsbevis som specialist utfärdat av en universitetsrektor),

i Luxemburg:

”Certificat de médecin spécialiste” (intyg som specialist) som utfärdas av hälsovårdsministern efter yttrande från läkarsällskapet,

i Nederländerna:

— *”Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister”* (intyg om erkännande och registrering i specialistregistret) som utfärdas av *”Specialisten-Registratiecommissie (SRC)”* (Nämnden för specialistregistrering),

— *”Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register von Sociaal-Geneeskundigen”* (intyg om godkännande och inregistrering) som utfärdas av *”Sociaal-geneeskundigen Registratie-Commissie (SGRC)”* (Nämnden för registrering av läkare i socialmedicin),

i Portugal:

”Grau de Assistente” (assistentgrad) som utfärdas av hälsoministeriets behöriga myndigheter, eller *”Título de Especialista”* (behörighet som specialist) som utfärdas av läkarnas yrkessammanslutning,

i Storbritannien:

”Certificate of completion of specialist training” (intyg över genomgången specialistutbildning) som utfärdas av den behöriga myndigheten,

▼A1

i Finland:

”Todistus erikoislääkärin tutkinnosta — betyg över specialläkarexamen” (bevis om specialistkompetens som läkare) som utfärdas av de behöriga myndigheterna,

i Sverige:

”Bevis om specialistkompetens för läkare utfärdat av Socialstyrelsen”,

i Österrike:

”Facharztdiplom” (examensbevis som specialistläkare) som utfärdas av en behörig myndighet.

▼B

3. De benämningar som f.n. används i medlemsstaterna och som motsvarar specialistutbildningarna i fråga är följande:

— *anestesi och intensivvård:*

Belgien:	anesthésiologie — anesthesiologie
Danmark:	anæstesiologi
Tyskland:	Anästhesiologie
Grekland:	αναισθησιολογία
Spanien:	anestesiología y reanimación
Frankrike:	anesthésiologie-réanimation chirurgicale
Irland:	anaesthetics
Italien:	anestesia e rianimazione
Luxemburg:	anesthésie-réanimation
Nederländerna:	anesthesiologie
Portugal:	anestesiologia

▼B

Storbritannien:	anaesthetics

▼A1

Finland:	anestesiologia — anestesiologi
Sverige:	anestesi och intensivvård
Österrike:	Anästhesiologie und Intensivmedizin

▼B

— *allmän kirurgi:*

Belgien:	chirurgie — heelkunde
Danmark:	kirurgi eller kirurgiske sygdomme
Tyskland:	Chirurgie
Grekland:	χειρουργική
Spanien:	cirugía general y del aparato digestivo
Frankrike:	chirurgie générale
Irland:	general surgery
Italien:	chirurgia generale
Luxemburg:	chirurgie générale
Nederländerna:	heelkunde
Portugal:	cirurgia geral
Storbritannien:	general surgery

▼A1

Finland:	kirurgia — kirurgi
Sverige:	kirurgi
Österrike:	Chirurgie

▼B

— *neurokirurgi:*

Belgien:	neurochirurgie — neurochirurgie
Danmark:	neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme
Tyskland:	Neurochirurgie
Grekland:	νευροχειρουργική
Spanien:	neurocirugía
Frankrike:	neurochirurgie
Irland:	neurological surgery
Italien:	neurochirurgia
Luxemburg:	neurochirurgie
Nederländerna:	neurochirurgie
Portugal:	neurocirurgia
Storbritannien:	neurological surgery

▼A1

Finland:	neurokirurgia — neurokirurgi
Sverige:	neurokirurgi
Österrike:	Neurochirurgie

▼B

— *obstetrik och gynekologi:*

Belgien:	gynécologie-obstétrique — gynaecologie-verloskunde
Danmark:	gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp
Tyskland:	Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Grekland:	μαιευτική-γυναικολογία
Spanien:	obstetricía y ginecología
Frankrike:	gynécologie-obstétrique
Irland:	obstetrics and gynaecology
Italien:	ostetricia e ginecologia
Luxemburg:	gynécologie-obstétrique

▼B

Nederländerna:	verloskunde en gynaecologie
Portugal:	ginecologia e obstetricia
Storbritannien:	obstetrics and gynaecology

▼A1

Finland:	naistentaudit ja synnytykset — kvinnosjukdomar och förlossningar
Sverige:	obstetrik och gynekologi
Österrike:	Frauenheilkunde und Geburtshilfe

▼B

— *allmän internmedicin:*

Belgien:	médecine interne — inwendige geneeskunde
Danmark:	intern medicin eller medicinske sygdomme
Tyskland:	Innere Medizin
Grekland:	παθολογία
Spanien:	medicina interna
Frankrike:	médecine interne
Irland:	general (internal) medicine
Italien:	medicina interna
Luxemburg:	maladies internes
Nederländerna:	inwendige geneeskunde
Portugal:	medicina interna
Storbritannien:	general medicine

▼A1

Finland:	sisätaudit — inremedicin
Sverige:	internmedicin
Österrike:	Innere Medizin

▼B

— *oftalmologi:*

Belgien:	ophtalmologie — ophtalmologie
Danmark:	oftalmologi eller øjensygdomme
Tyskland:	Augenheilkunde
Grekland:	οφθαλμολογία
Spanien:	oftalmología
Frankrike:	opthalmologie
Irland:	ophtalmology
Italien:	oculistica
Luxemburg:	ophtalmologie
Nederländerna:	oogheelkunde
Portugal:	oftalmologia
Storbritannien:	ophtalmology

▼A1

Finland:	silmätaudit — ögonsjukdomar
Sverige:	ögonsjukdomar (oftalmologi)
Österrike:	Augenheilkunde und Optometrie

▼B

— *oto-rhino-laryngologi:*

Belgien:	oto-rhino-laryngologie — otorhinolaryngologie
Danmark:	oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme

▼B

Tyskland:	Hals-Nasen-Ohrenheilkunde
Grekland:	ωτορινολαρυγγολογία
Spanien:	otorrinolaringología
Frankrike:	oto-rhino-laryngologie
Irland:	otolaryngology
Italien:	otorinolaringoiatria
Luxemburg:	oto-rhino-laryngologie
Nederländerna:	keel-, neus- en oorheelkunde
Portugal:	otorrinolaringologia
Storbritannien:	otolaryngology

▼A1

Finland:	korva-, nenä- ja kurkkutaudit — öron-, näs- och strupsjukdomar
Sverige:	öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi)
Österrike:	Hals-, Nasen- und Ohrenkrankheiten

▼B

— *pediatrik:*

Belgien:	pédiatrie — kindergeneeskunde
Danmark:	pædiatri eller børnesygdomme
Tyskland:	Kinderheilkunde
Grekland:	παιδιατρική
Spanien:	pediatría sus áreas específicas
Frankrike:	pédiatrie
Irland:	paediatrics
Italien:	pediatria
Luxemburg:	pédiatrie
Nederländerna:	kindergeneeskunde
Portugal:	pediatria
Storbritannien:	paediatrics

▼A1

Finland:	lastentaudit — barnsjukdomar
Sverige:	barn- och ungdomsmedicin
Österrike:	Kinder- und Jugendheilkunde

▼B

— *pneumonologi:*

Belgien:	pneumologie — pneumologie
Danmark:	medicinske lungesygdomme
Tyskland:	Lungen- und Bronchialheilkunde
Grekland:	φυματιολογία-πνευμονολογία
Spanien:	neumologia
Frankrike:	pneumologie
Irland:	respiratory medicine
Italien:	tisiologia e malattie dell'apparato respiratorio
Luxemburg:	pneumo-phtisiologie
Nederländerna:	longziekten en tuberculose
Portugal:	pneumologia
Storbritannien:	respiratory medicine

▼A1

Finland:	keuhkosairaudet — lungsjukdomar
Sverige:	lungsjukdomar (pneumonologi)
Österrike:	Lungenkrankheiten

▼B

— *urologi:*

▼B

Belgien:	urologie — urologie
Danmark:	urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Tyskland:	Urologie
Grekland:	ουρολογία
Spanien:	urología
Frankrike:	chirurgie urologique
Irland:	urology
Italien:	urologia
Luxemburg:	urologie
Nederländerna:	urologie
Portugal:	urologia
Storbritannien:	urology

▼A1

Finland:	urologia — urologi
Sverige:	urologi
Österrike:	Urologie

▼B

— *ortopedi:*

Belgien:	orthopédie — orthopedie
Danmark:	ortopædisk kirurgi
Tyskland:	Orthopädie
Grekland:	ορθοπεδική
Spanien:	traumatología y cirugía ortopédica
Frankrike:	chirurgie orthopédique et traumatologie
Irland:	orthopaedic surgery
Italien:	ortopedia e traumatologia
Luxemburg:	orthopédie
Nederländerna:	orthopedie
Portugal:	ortopedia
Storbritannien:	orthopaedic surgery

▼A1

Finland:	ortopedia ja traumatologia — ortopedi och traumatologi
Sverige:	ortopedi
Österrike:	Orthopädie und Orthopädische Chirurgie

▼B

— *patologisk anatomi:*

Belgien:	anatomie pathologique — pathologische anatomie
Danmark:	patologisk anatomi og histologi eller vævsundersøgelse
Tyskland:	Pathologie
Grekland:	παθολογική ανατομική
Spanien:	anatomía patológica
Frankrike:	anatomie et cytologie pathologique
Irland:	morbid anatomy and histopathology
Italien:	anatomia patologica
Luxemburg:	anatomie pathologique
Nederländerna:	pathologische anatomie
Portugal:	anatomia patológica
Storbritannien:	morbid anatomy and histopathology

▼A1

Finland:	patologia — patologi

▼A1

Sverige:	klinisk patologi
Österrike:	Pathologie

▼B

— *neurologi:*

Belgien:	neurologie — neurologie
Danmark:	neuromedicin eller medicinske nervesygdomme
Tyskland:	Neurologie
Grekland:	νευρολογία
Spanien:	neurología
Frankrike:	neurologie
Irland:	neurology
Italien:	neurologia
Luxemburg:	neurologie
Nederländerna:	neurologie
Portugal:	neurologia
Storbritannien:	neurology

▼A1

Finland:	neurologia — neurologi
Sverige:	neurologi
Österrike:	Neurologie

▼B

— *psykiatri:*

Belgien:	psychiatrie — psychiatrie
Danmark:	psykiatri
Tyskland:	Psychiatrie
Grekland:	ψυχιατρική
Spanien:	psiquiatría
Frankrike:	psychiatrie
Irland:	psychiatry
Italien:	psichiatria
Luxemburg:	psychiatrie
Nederländerna:	psychiatrie
Portugal:	psiquiatria
Storbritannien:	psychiatry

▼A1

Finland:	psykiatria — psykiatri
Sweden:	psykiatri
Österrike:	Psychiatrie

▼B

KAPITEL III

UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR SPECIALISTER SOM ÄR GEMENSAMMA FÖR TVÅ ELLER FLERA MEDLEMSSTATER

Artikel 6

Varje medlemsstat, där det på detta område finns bestämmelser i lagar och andra författningar, skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister som tilldelas medborgare i medlemsstaterna avandra medlemsstater i enlighet med artikel 24, 25, 27 och 29 och som finns uppräknade i artikel 7 genom att ge dessa bevis samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.

▼B

Artikel 7

1. De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister som avses i artikel 6 skall ha utfärdats av de behöriga myndigheter eller organ som finns uppräknade i artikel 5.2 och motsvara de benämningar som finns uppräknade i punkt 2 i denna artikel med avseende på de medlemsstater som tillhandahåller specialistutbildningen i fråga.

2. De benämningar som allmänt används i medlemsstaterna och som motsvarar specialistutbildningarna i fråga är följande:

— *klinisk biologi:*

Belgien:	biologie clinique — klinische biologie
Spanien:	análisis clínicos
Frankrike:	biologie médicale
Italien:	patologia diagnostica di laboratorio
Portugal:	patologia clinica

▼A1

Österrike:	Medizinische Biologie

▼B

— *biologisk hematologi:*

Danmark:	klinisk blodtypeserologi
Frankrike:	hématologie
Luxemburg:	hématologie biologique
Portugal:	hematologia clinica

▼A1

Finland:	hematologiset laboratoriotutkimukset — hematologiska laboratorieundersökningar

▼B

— *klinisk bakteriologi:*

Danmark:	klinisk mikrobiologi
Tyskland:	Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie
Grekland:	μικροβιολογία
Spanien:	microbiología y parasitología
Irland:	microbiology
Italien:	microbiologia
Luxemburg:	microbiologie
Nederländerna:	medische mikrobiologie
Storbritannien:	medical microbiology

▼A1

Finland:	kliininen mikrobiologia — klinisk mikrobiologi
Sverige:	klinisk bakteriologi
Österrike:	Hygiene und Mikrobiologie,

▼B

— *klinisk kemi:*

Danmark:	klinisk kemi
Spanien:	bioquímica clínica
Irland:	chemical pathology
Luxemburg:	biochimie
Nederländerna:	klinische chemie
Storbritannien:	chemical pathology

▼A1

Finland:	kliininen kemia — klinisk kemi
Sverige:	klinisk kemi
Österrike:	Medizinische und Chemische Labordiagnostik

▼B

— *klinisk immunologi:*

Spanien:	immunología
Irland:	clinical immunology
Storbritannien:	immunology

▼A1

Finland:	immunologia — immunologi
Sverige:	klinisk immunologi
Österrike:	Immunologie

▼B

— *plastikkirurgi:*

Belgien:	chirurgie plastique — plastische heelkunde
Danmark:	plastikkirurgi
Grekland:	πλαστική χειρουργική
Spanien:	cirugía plástica y reparadora
Frankrike:	chirurgie plastique, reconstructive et esthétique
Irland:	plastic surgery
Italien:	chirurgia plastica
Luxemburg:	chirurgie plastique
Nederländerna:	plastische chirurgie
Portugal:	cirurgia plástica e reconstrutiva
Storbritannien:	plastic surgery

▼A1

Finland:	plastiikkakirurgia — plastikkirurgi
Sverige:	plastikkirurgi
Österrike:	Plastische Chirurgie

▼B

— *thoraxkirurgi:*

Belgien:	chirurgie thoracique — heelkunde op de thorax
Danmark:	thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Grekland:	χειρουργική θώρακος
Spanien:	cirugía torácica
Frankrike:	chirurgie thoracique et cardio-vasculaire
Irland:	thoracic surgery
Italien:	chirurgia toracica
Luxemburg:	chirurgie thoracique
Nederländerna:	cardio-pulmonale chirurgie
Portugal:	cirurgia cárdio-torácica
Storbritannien:	thoracic surgery

▼A1

Finland:	thorax- ja verisuonikirurgia — thorax- och kärl-kirurgiafi
Sverige:	thoraxkirurgi

▼B

— *barn- och ungdomskirurgi:*

Grekland:	χειρουγική παίδων
Spanien:	cirugía pediátrica
Frankrike:	chirurgie infantile
Irland:	paediatric surgery
Italien:	chirurgia pediatrica
Luxemburg:	chirurgie infantile
Portugal:	cirurgia pediátrica
Storbritannien:	paediatric surgery

▼A1

Finland:	lastenkirurgia — barnkirurgi
Sverige:	barn- och ungdomskirurgi
Österrike:	Kinderchirurgie

▼B

— *kärlkirurgi:*

Belgien:	chirurgie des vaisseaux — bloedvatenheelkunde
Spanien:	angiología y cirugía vascular
Frankrike:	chirurgie vasculaire
Italien:	chirurgia vascolare
Luxemburg:	chirurgie cardio-vasculaire
Portugal:	cirurgia vascular

— *kardiologi:*

Belgien:	cardiologie — cardiologie
Danmark:	cardiologi eller hjerte- og kredsløbssygdomme
Grekland:	καρδιολογία
Spanien:	cardiología
Frankrike:	pathologie cardio-vasculaire
Irland:	cardiology
Italien:	cardiologia
Luxemburg:	cardiologie et angiologie
Nederländerna:	cardiologie
Portugal:	cardiologia
Storbritannien:	cardio-vascular diseases

▼A1

Finland:	kardiologia — kardiologi
Sverige:	kardiologi

▼B

— *medicinsk gastroenterologi och hepatologi:*

Belgien:	gastro-entérologie — gastro-enterologie
Danmark:	medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme
Grekland:	γαστρεντερολογία
Spanien:	aparato digestivo
Frankrike:	gastro-entérologie et hépatologie
Irland:	gastro-enterology
Italien:	malattie dell'apparato digerente della nutrizione e del ricambio
Luxemburg:	gastro-entérologie
Nederländerna:	gastro-enterologie
Portugal:	gastrenterologia
Storbritannien:	gastro-enterology

▼A1

Finland:	gastroenterologia — gastroenterologi
Sverige:	medicinsk gastro-enterologi och hepatologi

▼B

— *reumatologi:*

Belgien:	rhumatologie — reumatologie
Danmark:	reumatologi
Grekland:	ρευματολογία
Spanien:	reumatología
Frankrike:	rhumatologie
Irland:	rheumatology
Italien:	reumatologia
Luxemburg:	rhumatologie

▼B

Nederländerna:	reumatologie
Portugal:	reumatologia
Storbritannien:	rheumatology

▼A1

Finland:	reumatologia — reumatologi
Sverige:	reumatologi

▼B

— *hematologi:*

Grekland:	αιματολογία
Spanien:	hematología y hemoterapía
Irland:	haematology
Italien:	ematologia
Luxemburg:	hématologie
Portugal:	imuno-hemoterapia
Storbritannien:	haematology

▼A1

Finland:	kliininen hematologia — klinisk hematologi
Sverige:	hematologi

▼B

— *endokrinologi:*

Grekland:	ενδοκρινολογία
Spanien:	endocrinología y nutrición
Frankrike:	endocrinologie — maladies
Irland:	endocrinology and diabetes mellitus
Italien:	endocrinologia
Luxemburg:	endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition
Portugal:	endocrinologia-nutrição
Storbritannien:	endocrinology and diabetes mellitus

▼A1

Finland:	endokrinologia — endokrinologi
Sverige:	endokrinologi

▼B

— *rehabiliteringsmedicin:*

Belgien:	médecine physique — fysische geneeskunde
Danmark:	fysiurgi og rehabilitering
Grekland:	φυσική ιατρική και αποκατάσταση
Spanien:	rehabilitación
Frankrike:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Italien:	fisioterapia
Nederländerna:	revalidatie
Luxemburg:	rééducation et réadaptation fonctionelles
Portugal:	fisiatria

▼A1

Finland:	fysiatria — fysiatri
Sverige:	rehabiliteringsmedicin
Österrike:	Physikalische Medizin

▼B

— *stomatologi:*

Spanien:	estomatología
Frankrike:	stomatologie
Italien:	odontostomatologia
Luxemburg:	stomatologie

▼B

Portugal:	estomatologia

— *neuropsykiatri:*

Belgien:	neuropsychiatrie — neuropsychiatrie
Tyskland:	Nervenheilkunde (Neurologie und Psychiatrie)
Grekland:	νευρολογία—ψυχιατρική
Frankrike:	neuropsychiatrie
Italien:	neuropsichiatria
Luxemburg:	neuropsychiatrie
Nederländerna:	zenuw- en zielsziekten

— *hud- och könssjukdomar:*

Belgien:	dermato-vénéréologie — dermato-venereologie
Danmark:	dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme
Tyskland:	Dermatologie und Venerologie
Grekland:	δερματολογία—αφροδισιολογία
Spanien:	dermatología médico-quirúrgica y venereología
Frankrike:	dermatologie et vénéréologie
Italien:	dermatologia e venerologia
Luxemburg:	dermato-vénéréologie
Nederländerna:	dermatologie en venerologie
Portugal:	dermatovenereologia

▼A1

Finland:	iho- ja sukupuolitaudit — hud- och könssjukdomar
Sverige:	hud- och könssjukdomar
Österrike:	Haut- und Geschlechtskrankheiten

▼B

— *dermatologi:*

Irland:	dermatology
Storbritannien:	dermatology

— *venereologi:*

Irland:	venereology
Storbritannien:	venereology

— *radiologi:*

Tyskland:	Radiologie
Grekland:	ακτινολογία—ραδιολογία
Spanien:	electrorradiología
Frankrike:	électroradiologie
Italien:	radiologia
Luxemburg:	électroradiologie
Nederländerna:	radiologie
Portugal:	radiologia

— *medicinsk radiologi:*

Belgien:	radiodiagnostic — röntgendiagnose
Danmark:	diagnostik radiologi eller røntgenundersøgelse
Tyskland:	Radiologische Diagnostik
Grekland:	ακτινοδιαγνωστικη
Spanien:	radiodiagnóstico
Frankrike:	radiodiagnostic et imagerie médicale
Irland:	diagnostic radiology
Luxemburg:	radiodiagnostic
Nederländerna:	radiodiagnostiek
Portugal:	radiodiagnóstico
Storbritannien:	diagnostic radiology

▼A1

Finland:	radiologia — radiologi
Sverige:	medicinsk radiologi
Österrike:	Medizinische Radiologie-Diagnostik

▼B

— *onkologi:*

Belgien:	radio- et radiumthérapie — radio- en radiumtherapie
Danmark:	terapeutisk radiologi eller strålebehandling
Tyskland:	Strahlentherapie
Grekland:	ακτινοθεραπευτική
Spanien:	oncología radioterápica
Frankrike:	oncologie, option radiothérapie
Irland:	radiotherapy
Luxemburg:	radiothérapie
Nederländerna:	radiotherapie
Portugal:	radioterapia
Storbritannien:	radiotherapy

▼A1

Finland:	syöpätaudit ja sädehoito — cancersjukdomar och radioterapi
Sverige:	onkologi
Österrike:	Strahlentherapie — Radio-onkologie,

▼B

— *tropikmedicin:*

Danmark:	tropemedicin
Irland:	tropical medicine
Italien:	medicina tropicale
Portugal:	medicina tropical
Storbritannien:	tropical medicine

— *barn- och ungdomspsykiatri:*

Danmark:	børnepsykiatri
Tyskland:	Kinder- und Jugendpsychiatrie
Grekland:	παιδοψυχιατρική
Frankrike:	pédo-psychiatrie
Irland:	child and adolescent psychiatry
Italien:	neuropsichiatria infantile
Luxemburg:	psychiatrie infantile
Portugal:	pedopsiquiatria
Storbritannien:	child and adolescent psychiatry

▼A1

Finland:	lasten psykiatria — barnspsykiatri
Sverige:	barn- och ungdomspsykiatri

▼B

— *geriatrik:*

Spanien:	geriatría
Irland:	geriatrics
Nederländerna:	klinische geriatrie
Storbritannien:	geriatrics

▼A1

Finland:	geriatria — geriatri
Sverige:	geriatrik

▼B

— *medicinska njursjukdomar (nefrologi):*

▼B

Danmark:	nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Grekland:	νεφρολογία
Spanien:	nefrología
Frankrike:	néphrologie
Irland:	nephrology
Italien:	nefrologia
Luxemburg:	néphrologie
Portugal:	nefrologia
Storbritannien:	renal diseases

▼A1

Finland:	nefrologia — nefrologi
Sverige:	medicinska njursjukdomar (nefrologi)

▼B

— *infektionssjukdomar:*

Irland:	communicable diseases
Italien:	malattie infettive
Storbritannien:	communicable diseases

▼A1

Finland:	infektiosairaudet — infektionssjukdomar
Sverige:	infektionssjukdomar

▼B

— *samhällsmedicin:*

Frankrike:	santé publique et médecine sociale
Irland:	community medicine
Storbritannien:	community medicine

▼A1

Finland:	terveydenhuolto — hälsovård
Österrike:	Sozialmedizin

▼B

— *klinisk farmakologi:*

Tyskland:	Pharmakologie
Spanien:	farmacología clínica
Irland:	clinical pharmacology and therapeutics
Storbritannien:	clinical pharmacology and therapeutics

▼A1

Finland:	kliininen farmakologia — klinisk farmakologi
Sverige:	klinisk farmakologi
Österrike:	Pharmakologie und Toxikologie

▼B

— *yrkes- och miljömedicin:*

Danmark:	samfundsmedicin/arbejdsmedicin
Tyskland:	Arbeitsmedizin
Grekland:	ιατρική της εργασίας
Frankrike:	médecine du travail
Irland:	occupational medicine
Italien:	medicina del lavoro
Nederländerna:	arbeids- en bedrijfsgeneeskunde
Portugal:	medicina do trabalho
Storbritannien:	occupational medicine

▼A1

Finland:	työterveyshuolto — företagshälsovård

▼A1

Sverige:	yrkes- och miljömedicin
Österrike:	Arbeits- und Betriebsmedizin

▼B

— *allergisjukdomar:*

Grekland:	αλλεργιολογία
Spanien:	alergología
Italien:	allergologia ed immunologia clinica
Nederländerna:	allergologie
Portugal:	imunoalergologia

▼A1

Finland:	allergologia — allergologi
Sverige:	allergisjukdomar

▼B

— *gastroenterologisk kirurgi:*

Belgien:	chirurgie abdominale — heelkunde op het abdomen
Danmark:	kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme
Spanien:	cirugía del aparato digestivo
Frankrike:	chirurgie viscérale
Italien:	chirurgia dell'apparato digerente

▼A1

Finland:	gastroenterologia — gastroenterologi

▼B

— *nukleärmedicin:*

Belgien:	médecine nucléaire — nucleaire geneeskunde
Tyskland:	Nuklearmedizin
Grekland:	πυρηνική ιατρική
Spanien:	medicina nuclear
Frankrike:	médecine nucléaire
Italien:	medicina nucleare
Nederländerna:	nucleaire geneeskunde
Portugal:	medicina nuclear
Storbritannien:	nuclear medicine

▼A1

Finland:	isotooppitutkimukset — isotopundersökningar
Österrike:	Nuklearmedizin

▼B

— *käk- och ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare):*

Spanien:	cirugía oral y maxilofacial
Frankrike:	chirurgie maxillo-faciale et stomatologie
Italien:	chirurgia maxillo-facciale

— *tand-, mun-, käk- och ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare och tandläkare):*

Belgien:	stomatologie, chirurgie orale et maxillo-faciale — stomatologie, orale en maxillo-faciale chirurgie
Tyskland:	Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie
Irland:	oral and maxillo-facial surgery
Storbritannien:	oral and maxillo-facial surgery

▼A1

Finland:	leukakirurgia — käkkirurgi

▼A1

▼B

Artikel 8

1. Medborgare i medlemsstaterna som vill förvärva utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister som inte nämns i artikel 4 och 6 eller som inte utfärdas i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, trots att de nämns i artikel 6, får av värdlandet åläggas att uppfylla de utbildningsvillkor som fastställts för specialiteten i fråga i dess egna lagar och andra författningar.

2. Värdlandet skall emellertid helt eller delvis ta hänsyn till de utbildningar som avslutats av de medborgare som avses i punkt 1 och som styrkts genom utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis utfärdade av de behöriga myndigheterna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, förutsatt att villkoren för dessa utbildningar motsvarar dem som i värdlandet krävs för specialistutbildningen i fråga.

3. Sedan de behöriga myndigheterna eller organen i värdlandet på grundval av företedda utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis har kontrollerat den utbildning som läkaren genomgått med avseende på dess längd och innehåll, skall de informera läkaren om den kompletterande utbildning som krävs och vilka områden den skall omfatta.

KAPITEL IV

NUVARANDE FÖRHÅLLANDEN

Artikel 9

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 skall varje medlemsstat, när det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artikel 23, som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare som utfärdats av dessa medlemsstater för utbildning som påbörjades före

— den 1 januari 1986 för Spanien och Portugal,

— den 1 januari 1981 för Grekland,

— den 20 december 1976 för de övriga medlemsstaterna,

▼A1

— dagen för Österrikes, Finlands och Sveriges anslutning.

▼B

Dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis skall åtföljas av ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och på föreskrivet sätt utövat verksamheten i fråga i minst tre år i följd under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 skall varje medlemsstat, när det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artikel 24 och 27, som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister som utfärdats av medlemsstaterna för utbildning som påbörjades före

— den 1 januari 1986 för Spanien och Portugal,

— den 1 januari 1981 för Grekland,

— den 20 december 1976 för de övriga medlemsstaterna,

▼A1

— dagen för Österrikes, Finlands och Sveriges anslutning.

▼B

Medlemsstaten får emellertid kräva att dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis åtföljs av ett intyg utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, som visar att personen i fråga har utövat verksamhet som specia-

▼B

list under en period som motsvarar två gånger skillnaden mellan specialistutbildningens längd i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet och den minimitid för utbildningen som avses i avdelning III, om dessa perioder inte uppfyller de minimikrav för utbildningens längd som fastställts i artikel 26 och 27.

Om det emellertid före de tidpunkter som anges i det första stycket krävts en minimitid för utbildningen som är kortare än den tid som avses i artikel 26 och 27 i värdlandet, får den skillnad som omnämns i andra stycket dock endast bestämmas med hänvisning till den minimitid för utbildningen som föreskrivits av det landet.

3. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare som förvärvats inom f.d. Tyska demokratiska republikens territorium och som inte uppfyller samtliga minimivillkor för utbildningen enligt artikel 23, skall medlemsstaterna förutom Tyskland erkänna dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tillräckligt bevis, om

— de intygar utbildning som påbörjats före det tyska enandet,

— de berättigar innehavarna att utöva verksamhet som läkare inom Tysklands hela territorium på samma villkor som enligt de bevis som utfärdats av de behöriga tyska myndigheterna och som avses i punkterna 1 och 2 i artikel 3 c,

och

— de åtföljs av ett intyg utfärdat av de behöriga tyska myndigheterna som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt har utövat verksamheten i fråga i Tyskland i minst tre år i följd under en femårsperiod före tidpunkten för utfärdandet av intyget.

4. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister intygar att utbildning som fullgjorts inom f.d. Tyska demokratiska republikens territorium och som inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artiklarna 24 - 27, skall medlemsstaterna förutom Tyskland erkänna dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tillräckligt bevis, om

— de intygar utbildning som påbörjats före den 3 april 1992,

och

— de innebär tillstånd att som specialist utöva verksamheten i fråga inom Tysklands hela territorium på samma villkor som enligt de bevis som utfärdats av de behöriga tyska myndigheterna och som avses i artiklarna 5 och 7.

Medlemsstaterna får emellertid kräva att dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis åtföljs av ett intyg utfärdat av de behöriga tyska myndigheterna eller organen som visar att innehavarna av bevis för specialister har utövat verksamheten i fråga under en tid som motsvarar två gånger skillnaden mellan den specialistutbildning som fullgjorts inom tyskt territorium och den minimitid för utbildningen som fastställts i avdelning III, om de inte uppfyller minimikraven för utbildningen när det gäller utbildningens längd som fastställts i artikel 26 och 27.

5. När det gäller medborgare i medlemsstater vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare eller specialister inte överensstämmer med den kompetens eller de benämningar som anges i artikel 3, 5 och 7, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdas av de medlemsstaterna tillsammans med ett intyg utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen. Av intyget skall framgå att dessa utbildnings-, examens- och behörighetsbevis för läkare eller specialister utfärdats efter avslutad utbildning i enlighet med de bestämmelser i avdelning III som avses i artikel 2, 4 eller 6 och att de av den medlemsstat som utfärdat dem jämställs med den kompetens eller de benämningar som avses i artikel 3, 5 eller 7.

6. De medlemsstater som har upphävt bestämmelserna i lagar och andra författningar som hänför sig till utfärdandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis i neuropsykiatri, radiologi, thoraxkirurgi, kärlkirurgi, gastroenterologisk kirurgi, biologisk hematologi,

▼B

medicinsk rehabilitering eller tropikmedicin och som har vidtagit åtgärder med avseende på de egna medborgarnas rättigheter, skall tillerkänna medborgare i medlemsstaterna rätten att dra nytta av samma åtgärder, förutsatt att deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis i neuropsykiatri, radiologi, thoraxkirurgi, kärlkirurgi, gastroenterologisk kirurgi, biologisk hematologi, medicinsk rehabilitering eller tropikmedicin uppfyller de villkor som anges antingen i punkt 2 i denna artikel eller i artikel 24, 25 och 27 och i den mån nämnda utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis beviljats före den tidpunkt då värdlandet upphörde med att utfärda sådana utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialiteten i fråga.

7. De tidpunkter då medlemsstaterna i fråga upphävde bestämmelserna i lagar och andra författningar om de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i punkt 6 anges i bilaga 2.

KAPITEL V

ANVÄNDNING AV AKADEMISK TITEL

Artikel 10

1. Med beaktande av artikel 19 skall värdlandet se till att medborgare i medlemsstaterna som uppfyller villkoren i artikel 2, 4, 6 och 9 får rätt att använda den erkända akademiska titeln eller en eventuell förkortning av denna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet på språket eller språken i det landet. Värdlandet får kräva att denna titel åtföljs av namnet på och platsen för den institution eller examensnämnd som utfärdat den.

2. Om den akademiska titel som används i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet kan förväxlas med en titel som i värdlandet kräver kompletterande utbildning, som personen i fråga inte har genomgått, får värdlandet kräva att denne använder den först nämnda titeln i en lämplig form som värdlandet anger.

KAPITEL VI

BESTÄMMELSER FÖR ATT UNDERLÄTTA DET FAKTISKA UTÖVANDET AV ETABLERINGSÄTTEN OCH FRIHETEN ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER NÄR DET GÄLLER VERKSAMHET SOM LÄKARE

A. **Särbestämmelser om etableringsrätten**

Artikel 11

1. Ett värdland som kräver bevis om god vandel eller bevis om gott anseende av de egna medborgare som vill påbörja verksamhet som läkare skall när det gäller medborgare från andra medlemsstater som tillräckligt bevis godta ett intyg utfärdat av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, som visar att det landets krav på god vandel eller gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga är uppfyllda.

2. Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs bevis om god vandel eller bevis om gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga, får värdlandet kräva att personen i fråga företer utdrag ur kriminalregistret eller eventuellt motsvarande handling utfärdad av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

3. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium, innan personen i fråga etablerade sig i det landet, och som sannolikt kommer att påverka rätten att påbörja verksamheten i fråga inom dess territorium, får värdlandet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och

▼B

skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de intyg eller handlingar som de har utfärdat.

4. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 12

1. Om det i värdlandet finns bestämmelser i lagar och andra författningar om krav på god vandel eller gott anseende samt bestämmelser om disciplinpåföljd i händelse av allvarligt fel i yrkesutövningen eller om fällande dom på grund av lagöverträdelser i samband med yrkesutövning som läkare, skall ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet till värdlandet överlämna alla upplysningar som behövs om de åtgärder eller disciplinpåföljder av yrkesmässig eller administrativ karaktär som vidtagits mot personen i fråga, eller om de straffrättsliga påföljder på grund av lagöverträdelser som denne dömts till under yrkesutövningen i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

2. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium, innan personen i fråga etablerade sig i det landet, och som sannolikt kommer att påverka rätten att utöva verksamheten i fråga inom dess territorium, får värdlandet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de upplysningar som de har överlämnat enligt punkt 1.

3. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 13

Om värdlandet kräver intyg om den fysiska eller psykiska hälsan av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva verksamhet som läkare, skall det landet som tillräckligt bevis godta den handling som krävs i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs några handlingar av detta slag för att påbörja eller utöva verksamheten i fråga, skall värdlandet godta ett intyg som utfärdats av en behörig myndighet i det andra landet och som motsvarar de intyg som utfärdas i värdlandet.

Artikel 14

Handlingar som utfärdats i enlighet med artikel 11, 12 och 13 får när de företes inte vara äldre än tre månader räknat från dagen för utfärdandet.

Artikel 15

1. Det förfarande som genomförs enligt artikel 11, 12 och 13 för att personen i fråga skall beviljas tillstånd att utöva verksamhet som läkare skall avslutas snarast möjligt och senast tre månader efter det att samtliga handlingar som rör denna person inlämnats med beaktande av de förseningar som kan uppstå på grund av eventuella överklaganden efter det att detta förfarande genomförts.

2. I de fall som avses i artikel 11.3 och artikel 12.2 skall en begäran om utredning medföra att den tidsfrist som fastställs i punkt 1 förlängs.

Den medlemsstat som rådfrågats skall avge svar inom tre månader.

Efter att ha mottagit svaret eller efter tidsfristens utgång skall värdlandet fortsätta det förfarande som avses i punkt 1.

Artikel 16

Om ett värdland kräver att de egna medborgare som vill påbörja eller utöva verksamhet som läkare avlägger ed eller avger en högtidlig försäkran och om formen för en sådan ed eller försäkran inte kan

▼B

användas av medborgarna i andra medlemsstater, skall värdlandet se till att en lämplig och likvärdig form av ed eller försäkran erbjuds personen i fråga.

B. **Särbestämmelser om tillhandahållande av tjänster**

Artikel 17

1. Om en medlemsstat av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva verksamhet som läkare kräver antingen ett tillstånd eller medlemskap eller inregistrering i yrkesorganisation eller motsvarande organ, skall det landet undanta medlemsstaternas medborgare från detta krav när det gäller att tillhandahålla tjänster.

Personen i fråga skall tillhandahålla tjänster med samma rättigheter och skyldigheter som medborgarna i värdlandet; han skall särskilt vara underkastad de administrativa reglerna för yrkesutövningen som tillämpas i värdlandet.

För detta ändamål och som komplement till förklaringen i punkt 2 rörande de tjänster som skall tillhandahållas, får medlemsstaterna för att göra det möjligt att tillämpa de föreskrifter om yrkesetiska regler som gäller inom deras territorium kräva antingen en automatisk tillfällig registrering eller proformamedlemskap i en yrkesorganisation eller ett motsvarande organ eller registrering, förutsatt att denna registrering eller detta medlemskap inte på något sätt försenar eller komplicerar tillhandahållandet av tjänster eller medför extrakostnader för den person som tillhandahåller tjänster.

Om ett värdland beslutar om en åtgärd enligt andra stycket eller blir uppmärksam på sakförhållanden som strider mot dessa bestämmelser, skall det landet genast underrätta medlemsstaten där personen i fråga har etablerat sig.

2. Värdlandet får kräva att personen i fråga lämnar ett förhandsmeddelande till de behöriga myndigheterna att han tillhandahåller tjänster, i den mån dessa innebär tillfällig vistelse inom den statens territorium.

I brådskande fall får detta meddelande lämnas så snart som möjligt efter det att tjänsterna har börjat tillhandahållas.

3. Enligt punkt 1 och 2 får värdlandet kräva att personen i fråga företer en eller flera handlingar med följande upplysningar:

— det meddelande som avses i punkt 2,
— ett intyg som visar att personen i fråga på föreskrivet sätt utövar verksamheten i fråga i den medlemsstat där han har etablerat sig,
— ett intyg att personen i fråga innehar ettdera av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som krävs för att tillhandahålla tjänsterna i fråga och som avses i detta direktiv.

4. Den handling eller de handlingar som nämns i punkt 3 får när de företes inte vara äldre än tolv månader räknat från dagen för utfärdandet.

5. Om en medlemsstat, tillfälligt eller varaktigt, helt eller delvis, berövar en av de egna medborgarna eller en medborgare från en annan medlemsstat som etablerat sig inom dess territorium rätten att utöva verksamhet som läkare, skall det landet där så är lämpligt se till att det intyg som avses i punkt 3 andra strecksatsen tillfälligt eller varaktigt återkallas.

Artikel 18

Om inregistrering i socialförsäkringen krävs i ett värdland för att med ett försäkringsorgan göra avräkning för tjänster som tillhandahålls personer som är försäkrade inom ramen för ett socialförsäkringssystem, skall det landet undanta de yrkesutövare i medlemsstaterna som etablerat sig i en annan medlemsstat från detta krav, om tillhandahållandet av tjänster medför resor för personen i fråga.

Denne skall emellertid på förhand eller, i brådskande fall, efteråt lämna upplysningar till detta organ om de tjänster som tillhandahålls.

▼B

C. **Bestämmelser som är gemensamma för etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster**

Artikel 19

Om användningen av yrkestiteln för sådan verksamhet som avses i artikel 1 är reglerad i ett värdland, skall medborgare från andra medlemsstater som uppfyller villkoren i artikel 2, 9.1, 9.3 och 9.5 använda den titel i värdlandet, som i det landet motsvarar denna utbildningsnivå, även i dess förkortade form.

Första stycket skall även tillämpas på användningen av yrkestiteln som specialist för de läkare som uppfyller villkoren i artikel 4 och 6 samt artikel 9.2, 9.4, 9.5 och 9.6.

Artikel 20

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att göra det möjligt för personerna i fråga att erhålla upplysningar om hälso- och socialförsäkringslagstiftningen och, där så är tillämpligt, om de yrkesetiska reglerna för läkare i värdlandet.

För detta ändamål får medlemsstaterna upprätta informationskontor där dessa personer kan få de upplysningar som behövs. Vid etablering får värdländerna kräva att personerna i fråga kontaktar dessa kontor.

2. Medlemsstaterna får upprätta de kontor som avses i punkt 1 vid de behöriga myndigheter och organ, som de måste utse.

3. Medlemsstaterna skall se till att personerna i fråga, där så är lämpligt, i sitt eget och sina patienters intresse förvärvar de språkkunskaper som krävs för att utöva yrket i värdlandet.

Artikel 21

De medlemsstater som kräver att de egna medborgarna avslutar en förberedande praktiktjänstgöring för att kunna förordnas till läkare inom socialförsäkringen får ålägga medborgare från andra medlemsstater samma krav under en tid av fem år med början den 20 juni 1975. Praktiktjänstgöringen får emellertid inte överskrida sex månader.

Artikel 22

Om det finns skälig grund för tvivel får värdlandet kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat styrker äktheten av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats i den andra medlemsstaten och som avses i kapitel I - IV i avdelning II samt intygar att personen i fråga har uppfyllt utbildningsvillkoren i avdelning.

AVDELNING III

SAMORDNING AV BESTÄMMELSERNA I LAGAR OCH ANDRA FÖRFATTNINGAR OM VERKSAMHET SOM LÄKARE

Artikel 23

1. Medlemsstaterna skall av de personer som vill påbörja och utöva läkaryrket kräva att de innehar något av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för läkare som avses i artikel 3 och som garanterar att personen i fråga under den samlade utbildningstiden har förvärvat

a) nöjaktiga kunskaper om de vetenskaper som medicinen bygger på och god insikt i vetenskapliga metoder inklusive principerna för värdering av biologiska funktioner, utvärdering av vetenskapligt vedertagna fakta och analys av data,

b) nöjaktiga kunskaper om friska och sjuka människors anatomi, funktioner och beteende samt sambandet mellan människans hälsotillstånd och hennes fysiska och sociala miljö,

▼B

c) nöjaktiga kunskaper om kliniska ämnen och behandlingar, som ger en sammanhängande bild av de psykiska och fysiska sjukdomarna, medicinen sedd ur förebyggande, diagnostisk och terapeutisk synvinkel samt människans fortplantning,

d) lämplig klinisk erfarenhet på sjukhus under lämplig handledning.

2. Den samlade medicinska utbildningen skall omfatta minst sex års studier eller 5 500 timmars teoretisk och praktisk undervisning vid ett universitet eller under tillsyn av ett universitet.

3. För att bli antagen till denna utbildning skall den studerande inneha ett examensbevis eller intyg som berättigar honom att antas till den aktuella utbildningen vid ett universitet i en medlemsstat.

4. När det gäller personer som påbörjat sin utbildning före den 1 januari 1972 får den utbildning som avses i punkt 2 omfatta sex månaders praktisk heltidsutbildning på universitetsnivå under tillsyn av de behöriga myndigheterna.

5. Detta direktiv inskränker på intet sätt medlemsstaternas möjligheter att inom sitt eget territorium och enligt sin egen lagstiftning tillåta innehavare av sådana utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som inte erhållits i en medlemsstat att påbörja och utöva verksamhet som läkare.

Artikel 24

1. Medlemsstaterna skall se till att den utbildning som leder fram till ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för specialister uppfyller minst följande krav:

a) Den skall innebära avslutad och godkänd sexårig utbildning inom ramen för den utbildning som avses i artikel 23. Den utbildning som leder fram till utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister i tand-, mun-, käk- och ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare och tandläkare) innebär även att personen i fråga innehar ett av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för tandläkare som avses i artikel 1 i rådets direktiv 78/687/EEG av den 25 juli 1978 om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som tandläkare ([1]).

b) Den skall omfatta teoretisk och praktisk undervisning.

c) Den skall omfatta studier på heltid under tillsyn av de behöriga myndigheterna eller organen i enlighet med punkt 1 i bilaga 1.

d) Den skall ha fullgjorts vid ett universitet eller en högskola, ett undervisningssjukhus eller eventuellt vid en vårdinrättning som av de behöriga myndigheterna eller organen godkänts för detta ändamål.

e) Den skall innebära att läkaren som utbildar sig till specialist personligen tar del i ifrågavarande inrättnings verksamhet och ansvar.

2. Medlemsstaterna skall som villkor för rätten till utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister kräva innehav av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för läkare som avses i artikel 23. Utfärdandet av utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister i tand-, mun-, käk- och ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare och tandläkare) förutsätter även innehav av ett av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för tandläkare som avses i artikel 1 i direktiv 78/687/EEG.

Artikel 25

1. Med beaktande av principen om utbildning på heltid, som nämns i artikel 24.1 c, och till dess rådet fattar beslut i enlighet med punkt 3 får medlemsstaterna tillåta specialistutbildning på deltid på de villkor som

([1]) EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 10.

▼B

godkänts av de behöriga nationella myndigheterna, när utbildning på heltid av välgrundade individuella skäl inte skulle vara genomförbar.

2. Utbildning på deltid skall ske i enlighet med punkt 2 i bilaga 1 och på en nivå som är kvalitativt likvärdig med utbildning på heltid. Denna utbildningsnivå får inte försämras vare sig på grund av att den sker på deltid eller på grund av att privat arvoderad yrkesverksamhet utövas.

Den samlade utbildningstiden till specialist får inte förkortas i de fall då den är organiserad som en deltidsutbildning.

3. Senast den 25 januari 1989 skall rådet på grundval av en översyn av situationen och efter förslag från kommissionen besluta, huruvida bestämmelserna i punkt 1 och 2 skall bibehållas eller ändras med beaktande av att det även i fortsättningen skall vara möjligt att genomgå utbildning på deltid under vissa omständigheter efter prövning av varje specialitet för sig.

Specialistutbildning på deltid som påbörjades före den 1 januari 1983 får slutföras i enlighet med de bestämmelser som gällde före denna tidpunkt.

Artikel 26

Medlemsstaterna skall se till att nedannämnda specialistutbildningar inte får vara kortare än följande:

Första gruppen (fem år)

— kirurgi
— neurokirurgi
— internmedicin
— urologi
— ortopedi.

Andra gruppen (fyra år)

— obstetrik och gynekologi
— barn- och ungdomssjukdomar
— lungsjukdomar (pneumonologi)
— patologisk anatomi
— neurologi
— psykiatri

Tredje gruppen (tre år)

— anestesi och intensivvård
— ögonsjukdomar (oftalmologi)
— öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi).

Artikel 27

De medlemsstater som i sina lagar och andra författningar fastställt bestämmelser inom detta område skall se till att nedannämnda specialistutbildningar inte får vara kortare än följande:

Första gruppen (fem år):

— plastikkirurgi
— thoraxkirurgi
— kärlkirurgi
— neuropsykiatri
— barn- och ungdomskirurgi
— gastroenterologisk kirurgi.
— käk- och ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare)

Andra gruppen (fyra år):

— kardiologi
— matsmältningsorganens medicinska sjukdomar (medicinsk gastroenterologi och hepatologi)

▼B

— reumatologi
— klinisk biologi
— radiologi
— medicinsk radiologi
— onkologi
— tropikmedicin
— klinisk farmakologi
— barn- och ungdomspsykiatri
— klinisk bakteriologi
— yrkes- och miljömedicin
— klinisk kemi
— klinisk immunologi
— hudsjukdomar
— veneriska sjukdomar
— geriatrik
— medicinska njursjukdomar
— infektionssjukdomar
— samhällsmedicin
— biologisk hematologi
— nukleärmedicin
— tand-, mun- samt käk- samt ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare och tandläkare).

Tredje gruppen (tre år):

— allmän hematologi
— endokrinologi
— rehabiliteringsmedicin
— stomatologi
— hud- och könssjukdomar
— allergisjukdomar.

Artikel 28

Som en övergångsåtgärd och utan hinder av artikel 24.1 c och artikel 25 får de medlemsstater vars bestämmelser i lagar och andra författningar tillät specialistutbildning på deltid den 20 juni 1975 fortsätta att tillämpa dessa bestämmelser på läkare som har påbörjat sin specialistutbildning senast den 31 december 1983.

Varje värdland skall ha rätt att av de läkare som fullgjort sin specialistutbildning med stöd av ovanstående punkt, förutom deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis, kräva ett intyg, som visar att de under de fem år som föregår tidpunkten för utfärdande av intyget faktiskt har varit verksamma på föreskrivet sätt som specialister på området i fråga i minst tre år i följd.

Artikel 29

Som övergångsåtgärd och utan hinder av artikel 24.2:

a) gäller för Luxemburg och endast med avseende på luxemburgska examensbevis som omfattas av lagen från 1939 om tilldelning av akademiska examina och universitetsexamina, att intyg som specialist endast utfärdas till den som innehar utbildningsbevis som medicine doktor i medicin, kirurgi och obstetrik som utfärdas av Luxemburgs statliga examensnämnd,

b) gäller för Danmark och endast med avseende på de danska examensbevis över avlagd läkarexamen som utfärdas av dansk medicinsk universitetsfakultet i enlighet med inrikesministeriets förordning av den 14 maj 1970, att intyg som specialist endast kan utfärdas till den som innehar ovannämnda bevis.

De examensbevis som avses under a och b får tilldelas läkare som påbörjat sin utbildning före den 20 december 1976.

▼B

AVDELNING IV

SÄRSKILD UTBILDNING FÖR ALLMÄNPRAKTISERANDE LÄKARE

Artikel 30

Varje medlemsstat som inom sitt territorium erbjuder den fullständiga utbildning som avses i artikel 23 skall införa särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare som uppfyller minst de krav som fastställts i artikel 31 och 32 i detta direktiv på så sätt att de första utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevisen efter genomgången utbildning utfärdas senast den 1 januari 1990.

Artikel 31

1. Den särskilda utbildning för allmänpraktiserande läkare som avses i artikel 30 måste uppfylla följande minimikrav:

a) den får påbörjas först efter genomgången och godkänd sexårig utbildning i enlighet med artikel 23,

b) den skall omfatta minst två års studier på heltid och genomföras under tillsyn av de behöriga myndigheterna eller organen,

c) den skall snarare ha en praktisk än en teoretisk inriktning. Den praktiska utbildningen skall dels äga rum i minst sex månader på godkänt sjukhus eller godkänd klinik som förfogar över lämplig utrustning och har lämplig inriktning, dels i minst sex månader hos godkänd allmänpraktiserande läkare eller på godkänd institution inom primärvården. Utbildningen skall ske i samarbete med andra vårdinrättningar eller motsvarande organ med inriktning mot primärvård. Med beaktande av ovannämnda minimiperioder får emellertid den praktiska utbildningen ges under högst sex månader på andra godkända vårdinrättningar eller motsvarande organ med inriktning mot primärvård

d) den skall innebära att läkaren personligen tar del i de arbetsuppgifter och det ansvar som åligger de personer som han arbetar tillsammans med.

2. Medlemsstaterna får uppskjuta tillämpningen av bestämmelserna i punkt 1 c om minimiperioderna för utbildningen till senast den 1 januari 1995.

3. Medlemsstaterna skall som villkor för utfärdande av utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis efter den särskilda utbildningen för allmänpraktiserande läkare kräva att läkarna har något av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som avses i artikel 3.

Artikel 32

Om det den 22 september 1986 i en medlemsstat förekom utbildning för allmänpraktiserande läkare baserad på erfarenhet som allmänpraktiserande läkare som läkaren förvärvat i sin egen praktik under tillsyn av en godkänd handledare, får den medlemsstaten behålla denna typ av utbildning på försök under förutsättning att

— den överensstämmer med artikel 31.1 a och b samt artikel 31.3,

— den varar under en period som motsvarar två gånger skillnaden mellan den period som fastställts i artikel 31.1 b och summan av de perioder som fastställts i tredje strecksatsen,

— den omfattar en period på godkänt sjukhus eller godkänd klinik som förfogar över lämplig utrustning och har lämplig inriktning och en period hos godkänd allmänpraktiserande läkare eller på godkänd institution inom primärvården; fr.o.m. den 1 januari 1995 skall var och en av dessa perioder omfatta minst sex månader.

Artikel 33

På grundval av de förvärvade erfarenheterna och med beaktande av utvecklingen inom utbildningen för allmänpraktiserande läkare skall kommissionen senast den 1 januari 1996 för rådet lägga fram en rapport om genomförandet av artikel 31 och 32 samt förslag till lämpliga

▼B

åtgärder i syfte att uppnå fortsatt harmonisering av utbildningen för allmänpraktiserande läkare.

Rådet skall före den 1 januari 1997 vidta åtgärder med anledning av dessa förslag i enlighet med förfarandet i fördraget.

Artikel 34

1. Utan att det påverkar tillämpningen av principen om utbildning på heltid enligt artikel 31.1 b får medlemsstaterna tillåta särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare även på deltid, om följande särskilda villkor är uppfyllda

— den samlade utbildningstiden får inte förkortas på grund av att den sker på deltid,

— utbildningen på deltid per vecka får inte underskrida 60 % av utbildningen på heltid per vecka,

— utbildningen på deltid skall omfatta ett visst antal perioder med utbildning på heltid, både när det gäller den del som genomförs på sjukhus eller klinik ochden del som genomförs hos en godkänd allmänpraktiserande läkare eller på en godkänd institution inom primärvården. Dessa perioder med utbildning på heltid skall vara så många och ha pågått så länge att de utgör en tillräcklig grund för att på ett effektivt sätt kunna vara verksam som allmänpraktiserande läkare.

2. Utbildningen på deltid skall kvalitativt ligga på samma nivå som utbildningen på heltid. Den skall leda fram till ett sådant utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som avses i artikel 30.

Artikel 35

1. Oavsett de regler om förvärvade rättigheter som medlemsstaterna antar får de utfärda det utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som avses i artikel 30 till en läkare som inte har genomgått den utbildning som avses i artikel 31 och 32 men som innehar ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som utfärdats av de behöriga myndigheterna i en medlemsstat och som visar att läkaren genomgått en annan kompletterande utbildning. Medlemsstaterna får emellertid utfärda detta utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis endast om det intygar att kunskaperna kvalitativt ligger på samma nivå som de som förvärvas genom den utbildning som avses i artikel 31 och 32.

2. När medlemsstaterna beslutar om föreskrifter i enlighet med punkt 1 skall de närmare ange i vilken utsträckning den kompletterande utbildning som läkaren redan genomgått och dennes yrkeserfarenhet får ersätta den utbildning som avses i artikel 31 och 32.

Medlemsstaterna får endast utfärda sådant utbildnings-, examens- och annat behörighetsbevis som avses i artikel 30 om läkaren har förvärvat minst sex månaders erfarenhet som allmänpraktiserande läkare hos allmänpraktiserande läkare eller vid en institution inom primärvården som nämns i artikel 31.1 c.

Artikel 36

1. Fr.o.m. den 1 januari 1995 skall varje medlemsstat, om inte annat följer av de bestämmelser om förvärvade rättigheter som antagits, som villkor för rätten att utöva verksamhet som allmänpraktiserande läkare inom ramen för dess socialförsäkringssystem kräva innehav av det utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som avses i artikel 30.

Medlemsstaterna får emellertid undanta personer som genomgår särskild utbildning för allmänpraktiserande läkare från detta villkor.

2. Varje medlemsstat skall fastställa närmare regler för de förvärvade rättigheter som de erkänner. Medlemsstaterna skall emellertid betrakta rätten att utöva verksamhet som allmänpraktiserande läkare inom ramen för dess socialförsäkringssystem som förvärvad för de läkare som utan att ha något av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som avses i artikel 30, den 31 december 1994 har denna rätt enligt

▼B

artikel 1 - 20 och som vid nämnda tidpunkt är etablerade inom det landets territorium med stöd av artikel 2 eller artikel 9.1.

3. Varje medlemsstat får tillämpa punkt 1 före den 1 januari 1995 på det villkoret att varje läkare, som i en annan medlemsstat har genomgått den utbildning som avses i artikel 23, före den 31 december 1994 med stöd av artikel 2 eller artikel 9.1, får etablera sig inom dess territorium och vara verksam inom ramen för dess socialförsäkringssystem.

4. De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat skall på begäran utfärda ett intyg som visar att läkare som har förvärvat rättigheter med stöd av punkt 2 har rätt att verka som allmänpraktiserande läkare inom ramen för den statens socialförsäkringssystem utan att ha förvärvat de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som avses i artikel 30.

5. Punkt 1 skall på intet sätt inskränka medlemsstaternas möjligheter att inom sitt eget territorium och i enlighet med den egna lagstiftningen ge tillstånd att utöva verksamhet som allmänpraktiserande läkare inom ramen för ett socialförsäkringssystem till läkare, som inte innehar några utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för läkare eller allmänpraktiserande läkare i en medlemsstat men som innehar utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för endera av eller båda dessa utbildningar från ett land som inte är medlemsstat.

Artikel 37

1. Varje medlemsstat skall inom ramen för dess eget socialförsäkringssystem när det gäller rätten att utöva verksamhet som allmänpraktiserande läkare erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 30 och som utfärdats till medlemsstaternas medborgare av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 31, 32, 34 och 35.

2. Varje medlemsstat skall erkänna de intyg enligt artikel 36.4, som av övriga medlemsstater utfärdas till medborgare i medlemsstaterna, och skall inom sitt territorium betrakta dem som likvärdiga med de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som det landet själv utfärdar och som tillåter verksamhet som allmänpraktiserande läkare enligt dess socialförsäkringssystem.

Artikel 38

De medborgare i medlemsstaterna som av en medlemsstat tilldelats sådana utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevissom avses i artikel 30 eller artikel 36.4 skall ha rätt att i värdlandet använda den yrkestitel som används i det landet, även i förkortad form.

Artikel 39

1. Med beaktande av artikel 38 skall värdlandet se till att medborgare i medlemsstaterna som omfattas av artikel 37 får rätt att använda den erkända akademiska titeln eller den eventuella förkortningen av denna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet på det landets språk. Värdlandet får kräva att denna titel åtföljs av namnet på och platsen för den institution eller examensnämnd som utfärdat den.

2. Om den akademiska titel som används i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet kan förväxlas med en titel som i värdlandet kräver kompletterande utbildning, som personen i fråga inte har genomgått, får värdlandet kräva att denne använder den först nämnda titeln i en lämplig form som värdlandet anger.

Artikel 40

På grundval av förvärvade erfarenheter och med beaktande av utvecklingen inom utbildningen för allmänpraktiserande läkare skall kommissionen senast den 1 januari 1997 för rådet lägga fram en rapport om genomförandet av denna avdelning och eventuellt lämpliga förslag på fullgod utbildning för alla allmänpraktiserande läkare för att tillgodose de speciella krav som utövandet av detta yrke innebär. Rådet skall vidta

▼B

åtgärder med anledning av dessa förslag i enlighet med de förfaringssätt som fastställts i fördraget.

Artikel 41

Så snart en medlemsstat har underrättat kommissionen om tidpunkten då de åtgärder som det landet vidtagit i enlighet med artikel 30 har satts i kraft, skall kommissionen offentliggöra ett meddelande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning med uppgift om de benämningar på utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som den medlemsstaten antagit och eventuellt yrkestiteln i fråga.

AVDELNING V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 42

Medlemsstaterna skall utse de myndigheter och organ som är behöriga att utfärda eller ta emot utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis samt de handlingar och upplysningar som avses i detta direktiv och skall genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Artikel 43

Om det vid genomförandet av detta direktiv skulle uppstå allvarligare svårigheter för en medlemsstat inom vissa områden, skall kommissionen i samverkan med det landet undersöka dessa svårigheter och begära yttrande från den kommitté bestående av högre tjänstemän inom hälsoväsendet som upprättats enligt beslut 75/365/EEG ([1]).

I mån av behov skall kommissionen föreslå rådet lämpliga åtgärder.

Artikel 44

Direktiven i bilaga 3 del A skall upphöra att gälla, utan att det påverkar medlemsstaternas förpliktelser vad gäller de tidsfrister för genomförande som fastställs i bilaga 3 del B.

Artikel 45

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

([1]) EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 19.

▼B

BILAGA I

Karakteristiska egenskaper för den specialistutbildning på heltid och deltid som avses i artikel 24.1 c och 25

1. *Specialistutbildning på heltid*

Denna utbildning skall äga rum i vissa bestämda befattningar som godkänts av den behöriga myndigheten.

Utbildningen skall innebära att läkaren deltar i all medicinsk verksamhet på den avdelning där den äger rum, inklusive jourtjänstgöring, så att läkaren under specialistutbildningen ägnar all sin yrkesverksamhet åt denna praktiska och teoretiska utbildning under hela arbetsveckan och under hela året enligt de bestämmelser som fastställts av de behöriga myndigheterna. I enlighet därmed skall skälig ersättning utgå för dessa befattningar.

Utbildningen får avbrytas av vissa skäl, t.ex. militärtjänstgöring, förflyttningar, havandeskap eller sjukdom. Den samlade utbildningstiden får inte reduceras på grund av sådana avbrott.

2. *Specialistutbildning på deltid*

Villkoren är desamma som för utbildningen på heltid med den enda skillnaden att den medicinska verksamheten får begränsas till minst hälften av den tid som fastställts i punkt 1 andra stycket.

De behöriga myndigheterna skall se till att den samlade specialistutbildningen på deltid motsvarar utbildningen på heltid såväl när det gäller längden som kvaliteten.

Skälig ersättning skall följaktligen utgå för denna utbildning på deltid.

▼B

BILAGA II

Tidpunkter då vissa medlemsstater upphävt bestämmelserna i lagar och andra författningar om utfärdande av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 9.7

BELGIEN		
Thoraxkirurgi:	1 januari 1983	
Kärlkirurgi:	1 januari 1983	
Neuropsykiatri:	1 augusti 1987,	utom för personer som påbörjat utbildning före den tidpunkten
Gastroenterologisk kirurgi:	1 januari 1983	
DANMARK		
Biologisk hematologi:	1 januari 1983,	utom för personer som påbörjat utbildning före den tidpunkten och som har avslutat den senast före utgången av 1988
Medicinsk rehabilitering:	1 januari 1983,	utom för personer som påbörjat utbildning före den tidpunkten och som har avslutat den senast före utgången av 1988
Tropikmedicin:	1 augusti 1987,	utom för personer som påbörjat utbildning före den tidpunkten
FRANKRIKE		
Radiologi:	3 december 1971	
Neuropsykiatri:	31 december 1971	
LUXEMBURG		
Radiologi		
Neuropsykiatri:		
NEDERLÄNDERNA		
Radiologi	8 juli 1984	
Neuropsykiatri:	9 juli 1984	

▼B

BILAGA III

Del A

Upphävda direktiv
(som avses i artikel 44)

1. Direktiv 75/362/EEG
2. Direktiv 75/363/EEG

och deras efterföljande ändringar:

— direktiv 81/1057/EEG: endast de hänvisningar som görs i artikel 1 till bestämmelserna i de upphävda direktiven 75/362/EEG och 75/363/EEG
— direktiv 82/76/EEG
— direktiv 89/594/EEG: endast artikel 1 - 9
— direktiv 90/658/EEG: endast artikel 1.1 och 1.2 samt artikel 2

3. Direktiv 86/457/EEG

Del B

Tidsfrister för genomförande i nationell lagstiftning
(enligt artikel 44)

Direktiv	*Sista dag för genomförande*
75/362/EEG (EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 1)	20 december 1976 (*)
81/1057/EEG (EGT nr L 385, 31.12.1981, s. 25)	30 juni 1982
75/363/EEG (EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 14)	20 december 1976 (**)
82/76/EEG (EGT nr L 43, 15.2.1982, s. 21)	31 december 1982
89/594/EEG (EGT nr L 341, 23.11.1989, s. 19)	8 maj 1991
90/658/EEG (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73)	1 juli 1991
86/457/EEG (EGT nr L 267, 19.9.1986, s. 26)	1 januari 1985

(*) 1 januari 1981 för Grekland, 1 januari 1986 för Spanien och Portugal.

(**) 1 januari 1981 för Grekland, 1 januari 1986 för Spanien och Portugal. För tidigare Tyska Demokratiska Republiken skall Tyskland vidta nödvändiga åtgärder för genomförandet av artikel 2 - 5 i direktiv 75/363/EEG (artikel 24 - 27 i det här direktivet) senast den 3 april 1992 (direktiv 90/658/EEG, artikel 2).

▼B

BILAGA IV

Avstämningstabell

Detta direktiv	Direktiv 75/362/EEG	Direktiv 75/363/EEG	Direktiv 86/457/EEG	Direktiv 81/1057/EEG	Direktiv 89/594/EEG	Direktiv 82/76/EEG
Artikel 1	Artikel 1 och 24					
Artikel 2	Artikel 2					
Artikel 3	Artikel 3					
Artikel 4	Artikel 4					
Artikel 5	Artikel 5					
Artikel 6	Artikel 6					
Artikel 7	Artikel 7					
Artikel 8	Artikel 8					
Artikel 9.1	Artikel 9.1			Artikel 1		
Artikel 9.2	Artikel 9.2			Artikel 1		
Artikel 9.3	Artikel 9a.1					
Artikel 9.4	Artikel 9a.2					
Artikel 9.5	Artikel 9.3					
Artikel 9.6					Artikel 9.1	
Artikel 9.7					Artikel 9.2	
Artikel 10	Artikel 10					
Artikel 11	Artikel 11					
Artikel 12	Artikel 12					
Artikel 13	Artikel 13					
Artikel 14	Artikel 14					
Artikel 15	Artikel 15					
Artikel 16	Artikel 15a					
Artikel 17	Artikel 16					
Artikel 18	Artikel 17					
Artikel 19	Artikel 18					
Artikel 20	Artikel 20					
Artikel 21	Artikel 21					
Artikel 22	Artikel 22					
Artikel 23		Artikel 1				
Artikel 24		Artikel 2				
Artikel 25.1		Artikel 3.1				
Artikel 25.2		Artikel 3.2				
Artikel 25.3 första stycket		Artikel 3.3 första stycket				
Artikel 25.3 andra stycket						Artikel 14
Artikel 26		Artikel 4				
Artikel 27		Artikel 5				
Artikel 28		Artikel 7				
Artikel 29		Artikel 8				
Artikel 30			Artikel 1			
Artikel 31			Artikel 2.1, 2.2 och 2.3			
Artikel 32			Artikel 3			
Artikel 33			Artikel 4			
Artikel 34			Artikel 5			
Artikel 35			Artikel 6			
Artikel 36			Artikel 7			
Artikel 37			Artikel 8			
Artikel 38			Artikel 9			
Artikel 39			Artikel 10			
Artikel 40			Artikel 11			
Artikel 41			Artikel 12.2			
Artikel 42	Artikel 23		Artikel 2.4			
Artikel 43	Artikel 26	Artikel 10				
Artikel 44						

▼B

Detta direktiv	Direktiv 75/362/EEG	Direktiv 75/363/EEG	Direktiv 86/457/EEG	Direktiv 81/1057/EEG	Direktiv 89/594/EEG	Direktiv 82/76/EEG
Artikel 45	Artikel 27					
Bilaga I	Bilaga					
Bilaga II					Bilaga	